ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΑΜΕΣΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ
Σταθ. Α' Βοηθειῶν 44—44
Πυροσβεστική Ὑπηρεσία 25—61
Βλάβαι 25—22
Τμῆμα Ἀσφαλείας 28—80
ΣΕΛΙΣ ΠΕΜΠΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 3 Σεπτεμβρίου 1962

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ
Τουριστικὴ Ἀστυνομία 34—52
Τουριστικὸν Περίπτερον 45—40
Α' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα 28—81
Β' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα 28—82
Γ' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα 28—83
Δ' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα 20—21

ΜΙΑ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΠΟΥ ΤΙΜΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΣ ΜΑΣ

ΑΞΙΟΛΟΓΟΝ ΔΡΑΣΙΝ ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΙ Ο ΟΜΙΛΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΟΙΟΙ ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΤΟΥ

φυσικά. σ' ὅλα τὰ πολιτισμένα μέρη, καὶ στὴ χώρα μας, τὴν Πρόνοια, τὴν ἄσκεῖ τὸ Κράτος. Ὅσο πιὸ πλούσιο εἶναι τὸ Κράτος, τόσο πληρέστερη καὶ πιὸ βλοὺς τοὺς τομεῖς, εἶναι ἡ πρόνοια.

Στὴν Ἑλλάδα, γίνανε καὶ σήμερινῶς καταβάλλονται προσπάθειες γιὰ νὰ καλυφθοῦν, ἡ ἐλάχιστον ν' ἀντιμετωπισθοῦν ἀνάγκες, κατὰ τὸ δυνατὸν κοινὸν τρόπον.

Μένουν ὅμως περιθώρια, ἴσως σημαντικές ἀπασχολήσεις, ποὺ ἀκόμα δὲν ἐκαλύφθησαν. Σὲ τὰ σημεῖα αὐτά, ἔρχονται ὑοηθοὶ τοῦ Κράτους, δηλαδὴ ἀρωγοί, τὰ διάφορα Σωματεῖα, οἱ Ὀργανισμοί.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὀργανισμοὺς εἶναι καὶ ὁ «ΟΜΙΛΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ» ποὺ ἀπὸ πέρυσι εὐρύτερα λειτουργεῖ καὶ στὴν πόλη μας.

Ὁ Ὅμιλος Ἐθελοντῶν προτοῦ ἱδρυθῆ στὴν Ἑλλάδα, στὴν Ἀγγλία στὰ 1953 κι' ἀπὸ τότε ἡ ἀναπτυξιότητά του συνεχῶς ἐπεκτείνεται λίαν ἐπιτυχῶς.

Ἡ καρδιὰ τῆς δημιουργίας τοῦ Ὁμίλου Ἐθελοντῶν εἶναι ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη. Σὺν τὴν ἰδέα, καὶ πρώτη ἔβαλε τὸ λιθάρι τῆς οἰκοδομῆς. Μέσα στὴν Ἀθήνα δημιουργήθηκε τὸ ἵδρυμα, στὰ 1958, στὴ Θεσσαλονίκη, κι' ἀργότερα, στὰ 1959 στὴ Λάρισσα, γιὰ νὰ τριτώσῃ, μὲ τὸ ἴδιο μας, ἐδῶ στὴν Πάτρα, ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τοῦ γίνανε πέρυσι τὸ Ἅγιου Ἀνδρέου ἀπὸ τὴν Βασίλισσα Φρειδερίκη.

Ὅλα τὰ ἐχέγγυα, ὑπάρχουν καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ ἀπαρτίζουν τὸ Ὅμιλον Πατρῶν καὶ τὸ ἐδαφος κατάλληλο ν' ἀναπτυχθῇ κοὶ νὰ δραστηριότης εἰς τὴν πόλιν μας.

Γραφεῖα καὶ ἡ Λέσχη τοῦ Ὁμίλου στεγάζονται εἰς τὸ μέγαρον Μαιζῶνος Ἑρμοῦ ἀνωθεν ΔΕΗ.

Ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου Ἐθελοντῶν εἶναι ἡ πολυπλεύρως ἐξασκημένα στὴν ἄσκησι Κοινωνικῆς Προνοίας κ. Χρυσάνθη Εὐγενικοῦ, ἀποτελεῖ ἐγγύησιν ἐπιτυχίας καὶ ἐκπληρώσεως ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν σκοπῶν τοῦ Ὁμίλου.

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ;

Εἶναι τὸ ἐρώτημα. Πολλοί, ἴσως, ἀγνοοῦν ὅτι ὑπάρχει ἕνας τέτοιος σκοπός ἐκεῖ πόλι μας. Πολὺ δὲ περισσότερο ἀγνοοῦν τοὺς σκοποὺς τοῦ Βασικοῦ κι' ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τοῦ Ὁμίλου Ἐθελοντῶν εἶναι ἡ διαπαιδαγώγησι καὶ ἐξάσκησι τῶν μελῶν του, στὸ νὰ προσφέρουν ἀνιδιοτελῶς καὶ ἀνοιχτοῖς τὶς ὑπηρεσίες τους στὸ κοινωνικὸ σύνολο, καὶ νὰ λάβουν ἐνεργὸν μέρος σ' ὅλας τὰς τάξεις τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ ἀγωγῆς. Λοιπὸν αἱ πράξεις — ἀναθύτατα ἀποτελοῦν — ὅπως ξέρουμε ἐκ γεγονότων ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ψυχή κι' ἐκφράζονται ποικιλοτρόπως. Φυσικὰ ἡ ἄσκηση προνοίας ἀπὸ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, τὸ ὁποῖον μὲ καὶ στὴν ἀρχὴ εἶναι δοῦλα ἐθελοντική. Ὁ τρόπος αὐτῆς βοηθείας τοῦ ἑνὸς ἀτόμου πρὸς τὸ ἄλλο, τοῦ εὐπόρου πρὸς τὸν ἄπορον, ἔχει κοινὸ τὸ παρελθὸν ἀποδεῖ σὲ πολλὲς περιπτώσεις σωτήριος. Ὁ ἕνας συμπληρώζει τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ἀδυναμίες τοῦ ἄλλου.

Ἡ Ἐκκλησία ἐβοήθησε κι' ἐξακολουθεῖ στὴν ὀργάνωσι συστημάτων ἀρωγῆς πρὸς τοὺς ἀπόρους καὶ ἀπετέλεσε τὸν πυρῆνα γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκινήθησαν οἱ ὀρμώμενοι καὶ ἀργότερα κι' αὐτὴ ἡ Κρατικὴ Πρόνοια. Ὅσο πιὸ μικρὸ τὸ μέρος, τόσο εὔκολη ἡ δουλειὰ στὶς μεγαλουπόλεις ὅμως τὰ πράγματα, ὁπωσδήποτε καθίστανται δυσχερῆ, γιατὶ τὰ ἄτομα δὲν συνδέονται εὐκόλως μεταξὺ τοῦς καὶ σχεδὸν παραμένουν ἄγνωστα ἔστω ἂν συνοικοῦν εἰς τὴν αὐτὴν περιοχὴν καὶ ἔνιοτε εἰς ἴην αὐτὴν κατοικίαν.

Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τὸ μεταπολεμικὸν μεγάλο ρεῦμα τῆς ἀστυφιλίας ἐδημιούργησε πλεῖστα ὅσα προβλήματα. Ἀναφέρουμε πρόχειρα τὴν ἀνθυγιειεὶν κατοικίαν, τὴν ἡμιαπασχόλησιν, τὴν ἀνεργίαν, τὸ ἀπροστάτευτο παιδί, κλπ.

Διὰ ν' ἀντιμετωπισθοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ ἀνάγκες, ἔπρεπε νὰ κινηθῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία. Ἀλλὰ ὡργανωμένη, συστηματικὴ καὶ μεθοδική. Γιατί, τὰ προβλήματα σήμερα εἶναι πολλὰ ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἀντιμετωπισαν οἱ παλαιότερες γενιές. Ἡ Κοινωνικὴ Πρόνοια ἔχει τώρα ν' ἀντιμετωπίσῃ, τὸ θέμα τῆς ὁμηθείας τοῦ ἀτόμου ὥστε νὰ προσαρμοστῆ στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Δηλαδὴ ἡ Κοινωνικὴ Πρόνοια δὲν περιορίζεται στὴν ἐπιδότησιν ἢ ὑλικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀπόρων στὰ ὀρφανοτροφεῖα, πτωχοκομεῖα κι' ἄλλα εὐαγῆ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα κλπ., ἀλλὰ ἤδη ἔχει ὀργανώσει ὑπηρεσίες στὰ ψυχιατρεῖα, στὰ ἐργοστάσια, στὰ δικαστήρια, στὰ ἀναμορφωτήρια κλπ., γιὰ νὰ καθιδηγοῦν τὸ ἄτομο καὶ νὰ τὸ τονώνουν στὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ζωῆς ἔξω ἀπὸ τὸ φιλανθρωπικὸν ἵδρυμα στὸ ὁποῖο ἐφιλοξενήθη.

Τὰ προβλήματα ποὺ παρουσιάζονται σήμερα εἶναι οἰκονομικά, κοινωνικὰ ψυχολογικά. Πρέπει νὰ προστατευθοῦν λεγεῶνες δυστυχισμένων ὑπάρξεων, ἀπροσκόπτως καὶ γενικῶς. Γιὰ νὰ κατατοπισθοῦν οἱ ἐθελόντριες ἦταν ἀνάγκη νὰ διδαχθοῦν πρῶτα ὡρισμένα πράγματα, νὰ μυηθοῦν τρόπος τοῦ λέγειν εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσκήσεως Κοινωνικῆς Προνοίας. Ἔτσι ὅλο τὸ χειμῶνα ποὺ μᾶς πέρασε καὶ τὴν ἄνοιξι, διακεκριμένοι ἐπιστήμονες τῶν Πατρῶν καὶ συνεργάτες τοῦ Ὁμίλου ἐδίδαξαν στοιχεῖα ὑγιεινῆς καὶ ψυχολογίας, διάφορα γύρω ἀπὸ τὴν παιδικὴν προστασίαν κλπ.

Κυριώτεροι ὁμιληταὶ ἦσαν ὁ παιδίατρος κ. Πάρχας ὡμίλησε γύρω ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ, ἡ κ. Χρυσάνθη Λαβοπούλου, τῆς Ἀντιπροέδρου κ. Ἀλίκης Τριανταφυλλοπούλου καὶ ἄλλων μελῶν, πέρυσι κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς λειτουργίας τοῦ Ὁμίλου.

Ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη ἐν μέσῳ τῆς Προέδρου τοῦ Ὁμίλου Ἐθελοντῶν Κοινωνικῆς Προνοίας κ. Χρυσάνθη Λαβοπούλου, τῆς Ἀντιπροέδρου κ. Ἀλίκης Τριανταφυλλοπούλου καὶ ἄλλων μελῶν, πέμπτη ἀριστερὰ ἡ κ. Ἑλλη Γκιώχα, Ἰδέον Κόλα, Εἰρήνη Κρεμύδη, Φ. Μπάρου, Ἀλίκη Παπᾶ, Εὐη Πετραλιᾶ, Θ. Πολυχρονοπούλου, Ἔλσι Παραπουλου, Τζένη Στεφανοπούλου, Χρυσῆ Σούλου, Ἀλίκη Τριανταφυλλοπούλου, Γ. Τσακίρη, Καλλιόπη Τσιρώνη.

ΔΟΚΙΜΑ ΜΕΛΗ

Τὰ Δόκιμα μέλη τοῦ Ὁμίλου Ἐθελοντῶν εἶναι αἱ ἑξῆς κυρίαι καὶ δεσποινίδες:

Θεώνη Ἀνδρουτσέλλη, Λουΐζα Ἀνδρουτσέλλη, Ρίκα Ἀντωνιάδου, Ἔλλη Ἀργυροπούλου, Τζένη Βούτουνα, Ἄννα Γενάλη, Ἀθηνᾶ Γκίκα, Λίνα Δημητροπούλου, Ἐλένη Δημητροπούλου, Ἄννα Δημοπούλου, Ἐλένη Ζαφειροπούλου, Φρόσω Ζυγουράκη, Βούλα Ἠλιάδη, Βούλα Καλλιάφα, Μαρία Κοκινοπούλου, Λούλα Κουλούρη, Εὐη Μάγνη, Μαρία Μητροπούλου, Ὄλγα Μπουλούμπασα, Μαρία Νικολοπούλου, Πάτ Νικολοπούλου, Λιλὴ Παπᾶ, Χρυσῆ Παπαλεξανδράτου, Ρίτσα Παπαπαναγιώτου, Ντίνα Ποταμιάνου, Ἀθηνᾶ Πραποπούλου, Νικολίτσα Σακελαρίου, Λιλὴ Σαράντη, Μαρία Σολωμοῦ, Ἐλένη Σολωμοῦ, Λουκία Τρεμπέλα, Γεωργία Φάκου, καὶ Βάσω Χρηστοπούλου.

Πολὺ συντόμως τὰ δόκιμα αὐτὰ μέλη θὰ δώσουν ξετάσεις, θὰ γίνουν τακτικὰ καὶ θὰ ἐπιδοθοῦν στὸ μεγάλο κοινωφελὲς ἔργον τοῦ ἐθελοντικῶς ἐπωμίσθησαν.

Ὁ συνεργάτης Κ.

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΜΗΧΑΝΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
4,5 - 6,5 - 12 ἵππων
Τετράχρονοι - Σοῦπερ Ντήζελ
αἱ πλέον εὐχρονοι καὶ ποιοτικῶς ἀνώτεραι

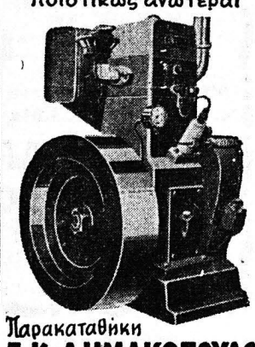

Παρακαταθήκη
Ε.Κ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Μαιζῶνος 89 · Τηλ. 46-72
ΠΑΤΡΑΙ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
Τὸ Κατάστημα πωλήσεως φύλλων κρούστας καὶ καταΐφ
ΧΑΡΑΛ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ
Μεταφέρεται προσωρινῶς, λόγῳ κατεδαφίσεως Κορίνθου 237, ὑπόγειον

ΠΥΡΣΟΣ ΠΥΡΣΟΣ

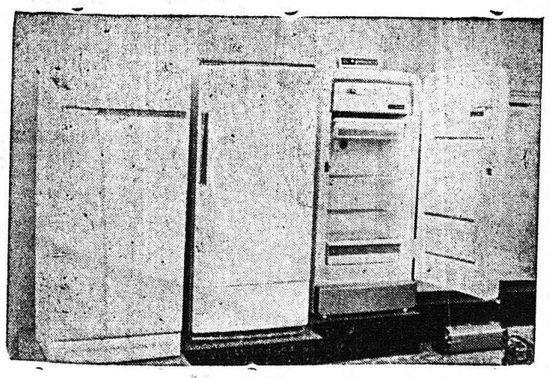

ΕΡΜΟΥ 25
Πρὶν ἀγοράσετε τὸ ψυγεῖο σας ἐπισκεφθῆτε τὴν ἔκθεσίν μας
ΕΡΜΟΥ 25 - ΤΗΛ. 27-07

Στὸ περιθώριο τῆς Δευτέρας

...ΚΥΚΛΟΙ ΟΜΟΚΕΝΤΡΟΙ

ΤΟΥ κ. ΤΙΜΩΝΑ ΣΤΡΟΥΘΙΑ

«Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων». —(Ματθ. ι' 16—17). Πότε, τέλος πάντων, αὐτὸς ὁ διαβόητος κάτοικος αὐτοῦ τοῦ πλανήτη τοῦ δύστυχου, θὰ «ἐξανθρωπισθῇ», θὰ γίνῃ «ἄνθρωπος»; Οἱ αἰῶνες, μὲ τοὺς ἀναρίθμητους ἀγαθοὺς ἐκπροσώπους τους, καλλιτέχνες φιλοσόφους, δραματιστές, στοχαστές, προφῆτες, ἱερεφάντες, «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν» ἀγωνίστηκαν. Δρόμον ν' ἀνοίξουν, στὰ δάση τὰ δηλητηριασμένα τῆς μαύρης ἀνθρώπινης ζούγκλας, ἀναζητώντας ἐπίμονα. Τὸ μονοπάτι τὸ φωτεινὸ τῆς ἀπολύτρωσης ἕνα: «Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς...». Ὅμως, στὰ δεσμὰ ποὺ ὁ ἴδιος χάλκεψε, αἰχμάλωτος μένει πάντα. Ἐχθρὸς τοῦ ἴδιου του ἑαυτοῦ. Ἴδιος πάντα, σ' ὅλη τὴν ἀνοδικὴ πορεία ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιά, στὴ χίμαιρα καὶ στὸ πιθάρι τῶν Δαναΐδων. Δὲν εἶχε πέσει ἔξω, ὁ λατίνος ποιητὴς Πλαῦτος ποὺ ἔγραφε: «Ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι λύκος», λόγια ποὺ δοξάστηκαν στὸ 16ο καὶ 17ο αἰῶνα. Λεοντὴ κι' οὐτοπία η, ὁ πολιτισμός του. «Κάθε ἄνθρωπος κρύβει μέσα του ἕνα θεριὸ ἄγριο» λέει ἕνα γερμανικὸ ρητό. Κι' οἱ Γάλλοι δὲν ὑστεροῦν: «Κάτω ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο πετσὶ πολλὰ θεριὰ βρίσκουν ἴσκιον» Ὁ Σοπενχάουερ χειροπιαστὰ καὶ ζωντανὰ μᾶς μιλεῖ: «Τὸ ἀνθρώπινο ν εἶναι στὸ βάθος ἕνα ζῶο ἄγριο καὶ τρομαχτικό. Τὸν ξέρουμε μόνο τιθασμένο κι' ἡμερωμένο μ' αὐτὸ ποὺ λέμε πολιτισμὸ. Μὰ ὅταν μιὰ φορὰ ὁ σύρτης κι' ἡ ἀλυσίδα τῆς ἔνοχης τάξης πέσουν, καὶ παρουσιάστῃ ἡ ἀναρχία, τότε δείχνει αὐτὸ ποὺ εἶναι. Ὁ ἄνθρωπος δὲ μένει πίσω σ' ὠμότητα ἀνελέητη, ἀπὸ καμμιὰ τίγρη καὶ ὕαινα».

Τιμητὴς τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ μονολιθικά, καὶ στατικά, κανένας δὲ μπορεῖ νὰ σταθῆ. Ἂν ὁ πολιτισμὸς εἶναι «πηγὴ δυστυχίας» ἢ ὄχι, εἶναι θέμα ὀξὺ καὶ πελύπλοκο. Ἕνας ἀληθινὸς «γόρδιος», μὲ γεύση καφτὴ καὶ πικρή. Ὅμως, ἀβασάνιστα δὲ μπορεῖ νὰ λυθῆ. Ἰσορροπημένη ἴσως ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς, στέκεται: «Αὐτὸ ποὺ οἱ ἄνθρωποι λένε πολιτισμό, εἶναι ἡ τωρινὴ κατάσταση τῶν ἠθῶν.. Τὰ τωρινὰ ἤθη θὰ ὀνομαστοῦν βάρβαρα ὅταν θὰ περάσουν».

Στὴν μνήμη μας ἔρχεται ὁ Διογένης ὁ «Κύων» ποὺ ζητοῦσε «ἕνα ἄνθρωπο, μαζὶ μ' ἐκεῖνο τὸ παλιὸ κινέζικο ρητό: «Νὰ εἶσαι ἄνθρωπος εἶναι εὔκολο, νὰ εἶσαι ἕνας ἄνθρωπος εἶναι δύσκολο». Μέ τὴν πρώτη παρουσία τοῦ ἀνθρώπου στὸν πλανήτη γεννιέται τὸ μῖσος: «Ὁ θάνατός σου ζωή μου».

Εἶναι τὸ σκληρὸ του πεπρωμένο; Εἶναι ἡ ἴδια του ἡ ρίζα ἄρρωστη στὴ γῆ αὐτή: «Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Κάϊν ποῦ εἶναι Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου; Καὶ εἶπεν, οὐ γιγνώσκω μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμὶ ἐγώ; Καὶ εἶπε Κύριος, τί πεποίηκας;...στένων καὶ τρέμων ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν, Δ' 9—12) Μήπως ὁ «ἀστοτεινὸς» Ἡράκλειος ὁ Ἐφέσιος μπῆκε στὸ αἷμα τῆς ράτσας; «Πόλεμος πάντων πατήρ». Ἢ ὁ Ἅγιος Παῦλος ἀπὸ τὴν Τορσὸ; «Μὴ πλανᾶσθε. Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει». (Γαλ. στ' 7).

Ὅμως, «Οἱ λύκοι δὲν ἄλληλο τρῶγονται». Γι' αὐτὸ κι' οἱ αἰῶνες πάντα «θ' ἀντιγράψουν ἀλλήλους». Κάθε θῆμα πολιτισμοῦ θὰ εἶναι συνυφασμένο καὶ μὲ τὸ θάνατο τῶν πολιτισμένων. Ὁ «θεῖος ἀθῖωτος» καὶ ἡ «ἀμφίστομος μάχαιρα»: Τὸ ἄλογο ὁ ἐλέφαντας, τὰ ἡμερωμένα ζῶα, ἡ ἡμέρωση τῆς φύσης, οἱ ἐπινοήσεις, τὸ αὐτοκίνητο, τὸ πλοῖο, τὸ ἀεροπλάνο κ.τ.λ., κ.τ.λ., ἡ «τεχνικὴ» τοῦ «πολιτισμοῦ» καὶ τῆς «ἐπιστήμης».

Τώρα, τὸ «θεριὸ» στὸ διάστημα ταξιδεύει. Ἔχει πολὺ καιρὸ. Πλήθη καμαρώνοντας, χαιρετίζουν τὰ «καταπληκτικὰ ἐπιτεύγματα διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου», καὶ μονολογοῦν: «Φοβερός, τέλος πάντων, ὁ ἄνθρωπος!».

Ἔτσι, καταξιώνεται κι' ὁ Ἰούλιος Βέρν, ποὺ πέρασε στὴν ἐποχή του σὰν ἀγιατρευτὸς παραμυθᾶς. Ὅμως, Θὰ περάσῃ κι' ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτός, ὅπως πέρασαν καὶ τόσοι ἄλλοι. Ὅ,τι ἔγινε θὰ γίνῃ καὶ στὰ μελλούμενα. Ὁ θάνατος, τώρα, ἀνέβηκε στὸ διάστημα γιὰ νὰ ἑτοιμαστῆ γιὰ τὸ πῆδημα.

Ἔπεσι, θάρθῃ «πιὸ ἐξυγενὴς», «πιὸ πολιτισμένος», ὄμορφα ἤμερα κι' ἀνάλαφρα. Ἀπὸ μακριὰ «ἀνώδυνα» καὶ «σοφὰ ὑπολογισμένος μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια». Δὲ θὰ εἶναι «βάρβαρος». «μαρτυρικὸς κι' ἀπάνθρωπος» ὅπως παλιά. Τότε δὲν εἶχαν τά... «μέσα». Τώρα, ἡ «ἐπιστήμη» στὰ «βαθιὰ» φτερὰ της ἀγέρωχα τὸν φέρνει. Εἶναι ὁ σύγχρονος «ἱππότης», ἀδερφὸς τῆς σκληρῆς σοφίας τῶν ἀνθρώπων. Γιὰ τοὺς Ἕλληνες ἦταν ὁ μυθολογημένος «ἀδερφὸς τοῦ ὕπνου». Ἀδέρφια δίδυμα ἀνάμεσα σ' ἄλλα παιδιὰ τῆς νύχτας.

Καὶ ταξιδεύει στὸ ἄρμα τοῦ χρόνου ὁ «ἄνθρωπος». Κι' εἶναι ἄλλοτε Προμηθέας ἢ Ἐπιμηθέας, κι' ἄλλοτε Πανδῶρα. Συντροφιὰ του ἡ Οὐράνια ἡ μούσα, μαζὶ μὲ τὶς Ἐρινύες κι' ὅσους ἥρωες τῆς Παγκόσμιας Μυθολογίας ἀποζητᾶτε.. Πάντα στὴν ἀνεμοζάλη τῶν αἰώνων.

Ὅμως, πολυεδρικός, εἶναι σωτὸς ὁ περίφημος κατοικος τῆς Γῆς. Ἕνα μωσαϊκὸ, ἐτερόκλητο σύνολο. Φάσμα αἰώνιο, ἄπιαστο, ἀκατανόητο ἀπερίγραπτο, ἀνικανοποιητο, ἀνήσυχο. «Θεὸς ἢ Θηρίον» τοῦ Σταγιρίτη. Ἡ ἀπολύτρωση καὶ ἡ «θέωση» στὰ βιώματα καὶ δράματα ἑνὸς κόσμου, τοῦ λογισμοῦ καὶ τῆς Τέχνης. Εἶναι μιὰ «φωνὴ τοῦ αἵματος» μυστικὴ τῆς ζούγκλας, στὶς χαραυγὲς τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου, πλημμυρισμένες μὲ τὸ ὡραῖο καὶ τὸ ἀγαθό, τὸ ἰδανικὰ τῆς ζωῆς, Τὸ ζῶο τῆς ζούγκλας, τὸ αἰώνια ἀντιφατικ, Ζῶο, ἀπὸ τὴ φύση τοῦ «ἄσπλο», δυστυχισμένο, κι' ὅμως πανίσχυρο. Τὸ περίφημο «καλάμι» τοῦ Πασκὰλ «τὸ πιὸ ἀδύνατο στὴ φύση, μὰ ἕνα καλάμι στοχαστικός». Περιπλάνηση στὴν ἐναγώνια ἀνθρώπινη σκέψη δὲν ὠφελεῖ, Πάντα τὰ ἴδια θὰ μᾶς ποῦν, σὲ τόνους καὶ κλίμακες ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπον του. Οὐδὲν ἀκινδυνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνέει τε καὶ ἕρπει», Κι' ἂν γιὰ τὸν Ὅμηρο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο δὲν εἶναι πιὸ ἀδύνατο στὴ γῆ, ποτὲ ἡ ζούγκλα δὲ θὰ ἡμερέψῃ στὸν πλανήτη αὐτό, Ὅμως: «ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει, ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ πολὺν καρπὸν φέρει» (Ἰωάν, ιβ' 24),

Κι' ἐμεῖς κλείνοντας, θὰ θυμηθοῦμε τὸν ταπεινὸ ἐκεῖνο ποὺ μιλοῦσε μὲ τὰ πουλιὰ καὶ τ' ἀγρίμια, τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῆς Ἀσσίζης καὶ τὰ λόγια του στὸ λύκο τοῦ Γκούμπιο: «Ἀδερφὲ λύκο, ἔκαμες πολλὲς καταστροφὲς στὴ χώρα,, ἀφανίζοντας καὶ σκοτώνοντας τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ χωρὶς τὴν ἀδειά του,, Ὅμως θέλω, ἀδερφὲ λύκο, νὰ ξαναφέρω τὴν εἰρήνη ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ σὲ σένα,,,».

ΤΙΜΩΝΑΣ ΣΤΡΟΥΘΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ "ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΗΡΥΚΑ ΠΑΤΡΩΝ,,

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΑΝΑΠΗΡΩΝ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» Πατρῶν.

Εἰς τὸ φύλλον ὑμῶν τῆς 6—8—62 δημοσιεύεται ἐπιστολή ἀναγνώστου σας, ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀνάγκην προστασίας καὶ τῶν πολιτικῶν ἀναπήρων διὰ τῆς συνταξιεδοτήσεώς των ὑπὸ τοῦ Κράτους, καθόσον ὡς γράφει οὗτος, ὁ προϋπολογισμὸς τῶν οἰκογενειῶν των εἶναι ἀξιοθρήνητος.

Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ δημοσιεύμα μᾶς παρεσχέθη ἡ πληροφορία ὅτι οἱ τραυματίαι πολῖται ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ (παθόντες συνεπείᾳ πολεμικῶν γεγονότων ἢ ἐκ δράσεως συμμοριτῶν) δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν νόμον 1487)50 διὰ τοῦ ὁποίου προβλέπεται ἡ προστασία καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀναπήρων πολέμου.

Προστίθεται σχετικῶς ὅτι ἀμοιβὰ διὰ νὰ κρίνῃ ἐὰν δέον νὰ ὑπαχθῆ καὶ ἡ κατηγορία αὕτη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω Νόμου εἶναι ἡ Διεύθυνσις Ἀναπήρων τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης

"Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ὕψος τῆς καταβαλλομένης συντάξεως εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἀναπήρους τονίζεται ὅτι τοῦτο εἶναι θέμα τροποποιήσεως τοῦ Νόμου 1512)50. Ὡς ὅμως ἀνεκοινώθη εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ ἐξετασθῆ μετὰ τῶν λοιπῶν συνταξιοδοτικῶν θεμάτων τὰ ὁποῖα χρήζουν νομοθετικῆς ρυθμίσεως.

Ὁ Ὑφυπουργὸς
ΑΧ. ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΑΡΗ

Φίλε κε Διευθυντά,

Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν τῆς προσωπικῆς μου ἐπιδοκιμασίας, δι' ὅσα ἐγράψατε διὰ τὸν μακαρίτην Χρῆστον Πάτσαρην, εἰς τὸ φύλλον τοῦ ἀγαπητοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» τῆς περασμένης Δευτέρας καὶ τὰ ὁποῖα, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἀπηχοῦν τὰς ἀντιλήψεις μεγάλου μέρους τῆς κοινῆς γνώμης τῆς πόλεως.

Χωρὶς καθόλου νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κρίνω καὶ τὴν πρὸ θεσιν, ν' ἀναμιχθῶ εἰς λεπτὰ οἰκογενειακὰ προβλήματα τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ συμπολίτου μας καθὼς καὶ μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἰδίων αὐτῶν προβλημάτων ἐπὶ τῆς τελευταίας θελήσεώς του, ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς, διὰ τοῦ προσωπικοῦ του μόχθου, κτηθείσης περιουσίας του, ἐν τούτοις δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ σημειωθῇ ἐπιδοκιμαστικῶς ἡ πρὸς τὸ ἐργαζόμενον προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεώς του στοργικὴ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Εἰς τὰς τραγικὰς ἐκείνας στιγμάς του, ὅταν εἰς τὰ ἀπόθεμένα βάθη τοῦ ὑποσυνειδήτου, ἡ θέλησίς του διὰ τὴν ζωὴν ἐλύγιζε ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς θυέλλης τῶν ψυχικῶν τραυμάτων καὶ ὑπηγόρευε τὰς τελευταίας καὶ τόσον λακωνικὰς θελήσεις του, ἐνεθυμήθη μὲ εὐγνωμοσύνην τοὺς στενοὺς του συνεργάτας, τοὺς πρωτεργάτας καὶ τοὺς συμπαραστάτας του εἰς τὴν σκληρὰν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀνάδειξιν καὶ ἀκμὴν τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Ἐζωντάνεψεν εἰς τὴν συνείδησίν του, τὸν κόπον, τὸν μόχθον, τοὺς τόννους ἱδρῶτος ἀπὸ τὰ καίοντα μηχανήματα τῶν ἐγκαταστάσεων, τὴν παραδειγματικὴν ἐντιμότητα καὶ ἐμπιστοσύνην τῶν συνεργατῶν ἐκείνων μὲ τοὺς ὁποίους ἤρχισε τὸν δόλιχον τῆς καθημερινῆς βιοπάλης διὰ νὰ φέρουν ὅλοι μαζὶ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν εἰς τὴν σημερινήν της ἀνθησιν. Καὶ μὲ μίαν —ὄχι τυχαίαν— κοινωνικότητα ἀντιλήψεως τοῦ σκοποῦ μιᾶς ἐπιχειρήσεως, τὴν ὁποίαν φωτίζει ὡς παράδειγμα ἡ Σαιξπηρικὴ δραματικότης τῶν ἀτομικῶν του στιγμῶν, ἀνέθεσε τὴν εὐθύνην τῆς ἐπιχειρήσεώς του εἰς τοὺς στενοὺς αὐτοὺς συνεργάτας του...

Μέσα εἰς τὰ στενόκαρδα πλαίσια εἰς τὰ ὁποῖα κινεῖται διὰ πολλοὺς γύρω μας ἡ ἀντίληψις περὶ «ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας», ἡ χειρονομία τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ ἀνθρώπου τοῦ Χρήστου Πάτσαρη, νὰ ἀφήσῃ τὴν εὐθύνην τῆς